

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑσπερ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΓΗΤΗΣ.

Μεγαλειότητα :

Καθ' ἣν ἐποχὴν Ὑμεῖς ἐλαμβάνετε κατοχὴν τοῦ Βώλου καὶ τῶν περιχώρων αὐτοῦ καὶ ἀπεδέχεσθε τοὺς ἀλαλαγμούς καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς ἀπλῶν χωρικῶν, ἐνταῦθα, ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας τοῦ Βασιλείου Σου συνέβαινε γεγονός σπουδαιότατον, ἄξιον κατὰ πάντα τῆς Ὑμετέρας Βασιλικῆς προσοχῆς. Ὁ ὑπόδικος κύριος Τομαρόπουλος . . . γνωρίζετε τὸν κ. Τομαρόπουλον ; . . . πολυλάκις ὑπεγράψατε Διάταγμα, διορίζον αὐτὸν Διευθυντὴν τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τὴν ἐπαύριον τοῦ Διατάγματος δι' οὗ ἐνεκρίνετε Πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως τὸν καὶ σήμερον ἐπ' αἰσίοις πρωθυπουργέοντα. Οὗτος λοιπὸν ὁ Τομαρόπουλος, ὁ στύλος παντός Κουμουνδουρικοῦ ὑπουργείου, ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τοῦ κόμματος τοῦ κυβερνῶντος νῦν τὴν Ἑλλάδα, ἐδημοσίευσεν ἐκ τῶν φυλακῶν ἑγγραφοῦ δι' οὗ ἀπροκαλύπτως βεβαίωσεν, ὅτι πάντων τῶν ἐν ᾧθαις τελεσθεισῶν καταχρήσεων ὅχι μόνον ἦτο γνώστης ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὑμετέρας κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰθὺντων καὶ ὁ Πρόεδρος, οὕτως εἰπεῖν, τῆς συμμορίας, ἥς σπουδαιότατον μέλος κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ αὐτοῦ Τομαροπούλου ὑπῆρξε καὶ ὁ ὑμέτερος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργός.

Ἐάν, Μεγαλειότητα, εἶχον τὴν δύναμιν νὰ εἰρωνευθῶ διὰ τὸ αἶσχος τῆς πατρίδος μου, ἤθελον συγχαρῇ Ὑμᾶς καὶ διὰ τὸν Πρόεδρον τῆς Ὑμετέρας Κυβερνήσεως καὶ διὰ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν διότι εἰς Ὑμᾶς πρὸ πάντων θὰ ἀνῆκον τὰ τοιαῦτα συγχατήρια διότι εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι πρὸ δεκατεσσάρων μηνῶν ἡ ἑλληνικὴ Βουλὴ, ἡ συγκροτούμενη ἐκάστοτε κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ὑπέδειξε τὸν Ἀλέξανδρον Κουμουνδούρον ὡς Πρόεδρον Κυβερνήσεως, ἀλλ' εἶναι ἀληθές ἐπίσης ὅτι ἀπὸ τινῶν μηνῶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατ' οὐδένα λόγον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἐκλεκτός τῆς ἡδὴ ἀνυπάρχοντος Βουλῆς τοῦναντίον μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ προνομίου τῆς διαλύσεως, ὅπερ παρέσχετε αὐτῷ, ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνδούρος κατὰ λογικὴν συνέπειαν θεωρεῖται ὡς ὁ ἐκλεκτός τῶν Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Δὲν θέλω νὰ ἐμβαθύνω εἰς τὰ μυστήρια τῆς πολιτικῆς, ἀλλ' ἐάν εὐχαριστείσθε καὶ ὡς Βασιλεὺς καὶ ὡς ἄτομον νὰ σφίγγετε τὴν

χεῖρα ἐνὸς συνενόχου τοῦ Βελέντζα, δὲν δύναμαι νὰ Σᾶς ἐξηγήσω.

Γνωρίζω, ὅτι ἱκανὸν μέρος τῆς κοινωνίας ταύτης ἐμεγάλυνε μέχρι τοῦδε καὶ στέργει ἐν τῷ μέλλοντι τὸν Ἀλέξανδρον Κουμουνδούρον ὡς Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐάν καὶ ἅπαντα ἡ κοινωνία ἡ ἑλληνικὴ συνίστατο ἐκ κλεπτῶν καὶ καταχραστῶν μόνον, τὸ καθήκον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος θὰ ἦτο νὰ κυβερνήσετε ὅχι διὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς ληστρικῆς ταύτης κοινωνίας, ἀλλὰ νὰ προσκαλέσητε ξένον τινὰ ἐντίμον ἄνδρα καὶ ν' ἀναδείξητε αὐτὸν πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος διότι τὰ καθήκοντα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς εἶναι πάντοτε ἀνώτερα τῶν πολιτικῶν καθηκόντων, καὶ ἐν ἀνωτέρᾳ μοίρᾳ θεωροῦνται ὑπὸ πάσης εὐγενούς καρδίας· ἀλλ' ἡ ἑλλ. κοινωνία, —ἔστω βεβαία ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης— δὲν ἀποτελεῖται ὁλόκληρος ἐκ καταχραστῶν καὶ ληστῶν· εἶναι ἴσως κοινωνία νεσάρ, ἀγευστος ἴσως εἰσέτι τῶν βαθέων ἠθικῶν δογμάτων τῆς Δύσεως, διαφθαρεῖσα ἴσως ἐντὸς πρωίμου φιλελευθέρου ὄργασμου, ἀλλ' οὐχ ἥττον διατηρεῖ εἰσέτι ἄπειρα σπέρματα τιμῆς καὶ ἠθικότητος καὶ πατριωτισμοῦ καὶ ὀρθοφροσύνης· ἂν μὴ τοῦτο οὕτως εἶχεν, ὁ Ἑλληνικὸς ὠρόνος δὲν θὰ περιῆπτε τιμὴν εἰς τὸν κατέχοντα αὐτόν.

Καὶ ἂς μὴ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι ὁ ὑπόδικος Τομαρόπουλος εἶπε πράγματα ἀνακριβῆ· εἰς ἣν θέσιν περιήλθεν ὁ δυστυχὴς οὗτος ἄνθρωπος, ψυχολογικῶς δὲν δύναται νὰ ψευδῇται· ἡ συμφορὰ ἔφερεν αὐτὸν εἰς κατάνυξιν καὶ μετάνοιαν· οὐδὲν συμφέρον εἶχε διὰ νὰ ψεύδεται, ὡς προσπαθοῦσι ν' ἀποδείξωσι τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα· εἶναι ἀληθές ὅτι καὶ πρὸ τῆς ὁμολογίας τοῦ Τομαροπούλου τὸ ἐνοτικὸν τῆς κοινῆς γνώμης ἀνεγνωρίζεν ὡς πρωτεργάτην τῶν θηβαϊκῶν καταχρήσεων τὸν Πρόεδρον τῆς Ὑμετέρας Κυβερνήσεως, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ὁμολογίας ταύτης ἐσώζοντο οἱ τύποι, σήμερον δὲ καὶ οἱ τύποι οὗτοι διερράγησαν καὶ ἡ οὐσία τῶν προσώπων ἄτινα ἀποτελοῦσι τὴν Κυβερνήσιν Σου καθαρῶς καὶ ἀπροκαλύπτως ἐξεφάνθη. Σήμερον πᾶς τίμιος Ἑλλὴν ἐρωτᾷ· θὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτι ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων προσαπίζων ὑπουργεῖον ἐνοχον, ὅχι πλέον πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ἀλλὰ κοινῆς κλοπῆς; Τὸ ζήτημα μετὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Τομαροπούλου ἀπώλεσε πᾶσαν πολιτικὴν

χροιάν, ἤθελε δ' εἶσθαι οἰκτρὸν νὰ συζητῇ τις θεωρητικῶς καὶ πολιτικῶς πρὸς πρόσωπα μὴ φέροντα οὐδὲ καὶ τὸν πτόλιν τοῦ τιμίου ἀνδρός. Τὸ ζήτημα κυρίως συνίσταται εἰς τὸ ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὄχι πλέον ὡς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ὡς ἐντιμὸς ἀνὴρ, δύναται νὰ περιφρονῇ τοσοῦτον τοὺς κοινούς κανόνες τῆς ἠθικῆς, ὥστε ν' ἀντιπροσωπεύηται ἐν τῇ Κυβερνήσει τοῦ Κράτους ὑπὸ προσώπων τοιούτων, οἷος ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ Παπαμιχαλόπουλος.

Μεγαλειότατε,

Ἡ κοινὴν ἡς βασιλεύετε ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ὑπὲρ τὸ δέον δυστυχής· ἐπὶ πολλὸν καιρὸν διετέλεσεν ἔρμαιον τῶν βραδουργιῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν Κυβερνήσεων· καὶ ὅταν μετὰ ταῦτα ἀπηλλάγη τοῦ ξενικοῦ ἐφιάλτου, ἀκόλαστα ἐσωτερικὰ στοιχεῖα διεμοιράσθησαν τὸ ἔθνος καὶ ἀπεμάραναν προῶς τὰς ζωτικὰς αὐτοῦ ὁρμάς, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ φαύλου τούτου ἐσωτερικοῦ θορύβου τὸ ἔθνος μυριάκις ἠσθάνθη τὴν ἑαυτοῦ ταπεινώσιν καὶ εὐτέλειαν· ἀλλὰ φαντασθῆτε ποῖα πληγὴ ἤνεψθη εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἔθνους τούτου σήμερον, ὅτε ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως θεωρεῖται ὡς τὸ ἄνθος καὶ τὸ κορίφωμα τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ διαφθοράς. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζετε ἕνα ἕκαστον τῶν τιμίων ἀνδρῶν, τῶν ζώντων μακρὰν τῆς πολιτικῆς, ἵνα ἐννοήσετε ὅποια πικρία ἀπογορευσεως καὶ αἰσχύνῃς κατατρώγει πάσας τὰς τιμίας καρδίας· βλέπουσιν αὐταὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς φαιδότητος καὶ τρέμουσι ἐνώπιον τοῦ μέλλοντος, τὸ ὅποιον περιμένει ἔθνος οὕτω κυβερνώμενον· ἀλλ' ἐὰν σήμερον σιωπῶσι καὶ κύπτωσι, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἀνεγερθῶσι μετὰ πάθους φρενητιῶδους· τότε δὲ εὐχῆς ἔργον καὶ σωτήριον τῇ πατρίδι θὰ ἦναι νὰ μὴ εὕρωσι τὴν τύχην τῆς Ὑμετέρας δυναστείας, συνηνωμένην ἀδιασπᾶσται μετὰ τῆς φαυλοκρατίας.

Τῆς ὁμετέρας Μεγαλειότητος ταπεινὸς θεράπων,
Δός του.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράξωμεν ἡμεῖς, τὸ ἐπραξεν ἡ Τουρκία. Δὲν ἀνεγνώρισεν τὸν Κουμουνδοῦρον ὡς κυβερνήτην καὶ προέβη νὰ κλείσῃ τὰ ταχυδρομεῖά μας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Ἰωαννίνοις. Τοιαύτη κυβερνήσις ἦτο ἀναξία ἑλληνικοῦ πτύσματος· τῆς ἤξιζε τουρκικόν, καὶ τῆς ἤλθε. Καὶ τώρα, συμπολίται, πείσθητε πλέον ὅτι ὄχι Κυβέρνησιν, ἀλλ' οὔτε Κράτος ἔχομεν. Εἴμεθα εἰς πλήρη ἀναρχίαν καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Εἴμεθα ἄτομα τὰ ὅποια καλούμεθα νὰ σχηματίσωμεν Κράτος. Δὲν ἐκλέγομεν Βουλὴν, ἐκλέγομεν Συντακτικὴν. Πρωθυπουργὸς ἐξερχόμενος μελανωμένος ἐκ τοῦ σκόματος καὶ τοῦ καλάμου τοῦ ἀδελφοποιήτου τοῦ Τομαροπούλου, πρωθυπουργὸς ἐν ἀπαθείᾳ προσφέρων ἐπὶ ταψίου εἰς τοὺς εὐνοῦχους τῆς Τουρκίας τὴν ἑλληνικὴν ἀνεξαρτησίαν, πρωθυπουργὸς τοιοῦτος δύναται νὰ εἶναι, ὅ,τι θέλει, μόνον Κυβερνήτης δὲν εἶναι, μόνον Κράτος δὲν ἀντιπροσωπεύει.

Καὶ ὅταν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τοῦ Γεωργίου εἴμεθα ἅπλᾳ ἄτομα καὶ οὐχὶ πολῖται, εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν τί εἶναι πλῆσιον τοιούτων Συμβούλων ὁ Γεώργιος, διότι ὡς ἄτομον βεβαίως ἕκαστος ἔχει τὸν βασιλέα του καὶ τὴν βασιλισσάν του, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται ὑπὸ κανενὸς συνταγματικοῦ ὅρκου. Ἐνῷ περιδιαβάζει τὸν Βῶλιν καὶ τὸν Ἀλμυρὸν, πολὺ ἄλμυρά τοῦ τὰ πληρώωνουν οἱ Τούρκοι, καταβιβάζοντες τὰ σήματα αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὰ ὄμματα μυριάδων ὑπηκόων του.

Σημειώσατε δὲ ὅτι τοιοῦτον ῥάπισμα δὲν ἔφαγεν οὔτε αὐτὴ ἡ Ἑγεμονία τῆς Σάμου, ἥτις ἔχει ἰδικόν της ταχυδρομικὸν Γραφεῖον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΕΝ ΤΩΙ ΑΔΗ.*

Καὶ κατηγορεῖται λοιπὸν διὰ τὴν πράξιν ταύτην, ἀντὶ νὰ ὑμνήται ὁ Τιμολέων; Εἶναι ἀδελφοκτόνος, θὰ εἴπῃ τις ἴσως. Οὐχί! Εἶναι τυραννοκτόνος μόνον καὶ τυραννοκτόνος τοσοῦτον μᾶλλον θαυμαστός, καθόσον θεωρεῖται ἀδελφοκτόνος· ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ Τιμολέων, ἵνα φονεύσῃ τὸν τύραννον, ἠναγκάσθη νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν του· ἡ θυσία λοιπὸν αὐτῇ εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλοπατρίαν δὲν εἶναι λόγος ὕμνων μᾶλλον, ἀντὶ λόγου τιμωρίας· Δὲν ἐννοῶ ὅτι ὁ φονεὺς τυραννὸν ἢ βασιλέα δὲν εἶναι ἀξίος τιμωρίας καὶ μοφῆς. Ἄπαγε! Ὁ τύραννος, ὁ βασιλεὺς, ὁ ἡγεμὼν εἰσὶν ἐπίσης ἄνθρωποι, ἔχοντες τὸ αὐτὸ, οἷον καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῆς ζωῆς δικαίωμα, ὁ δὲ τούτους φονεύων εἶναι ἀπολύτως δολοφόνος, ὡς θὰ ἦτο, ἐὰν ἀφῆρει τὴν ζωὴν παντός ἐτέρου θνητοῦ. Ἀλλὰ, σὰς ἐρωτῶ, δὲν ὑπάρχουσιν ἄρα γε περιστάσεις, καθ' αἷς ὁ φόνος οὐ μόνον εἶναι συγγνωστός, ἀλλὰ καὶ στεφάνων ἀξίος; Τί θὰ εἴπῃτε περὶ τοῦ σώζοντος ἀθῶαν οἰκογένειαν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀγρίου ληστοῦ διὰ τοῦ φόνου τούτου; Τί δὲ περὶ τοῦ φονεύοντος

ἄνθρωπον ἑτοιμον ὄντα νὰ θέσῃ τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος ἣν προητοίμασεν, ἵνα ἀνατινάξῃ ὀλόκληρον πόλιν εἰς τὸν ἄερα; Τί τέλος περὶ τοῦ ἀφαιρῶντος τὴν ζωὴν τοῦ μέλλοντος, ἐὰν ὀλίγας ἐτι ζῇσι στιγμής, νὰ προδώσῃ ἢ υποβάλλῃ εἰς ξένην κυριαρχίαν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα; Ὅθ' εἴπῃτε βεβαίως ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ ὅτι ἐνήργησαν πρεπόντως, διότι ἀναγνωρίζετε ὅτι ἐν τῇ συγκρούσει τῶν καθυκόντων ὁ θυσιάζων, διότι δὲν δύναται νὰ ἐκφύγῃ τῆς στενῆς ταύτης θέσεως ἄνευ θυσίας, τὸ μικρότερον τούτων εἰς τὸ μεγαλύτερον, πράττει ἔργον ἀγαθὸν καὶ ὑπὸ τῆς φρονήσεως ὑπαγορευόμενον, θὰ ὁμολογήσῃτε δ' ὅτι ἐπαίνων καὶ θαυμασμοῦ ἀξίος ἦν, ἐὰν ὑπὲρ τοῦ μείζονος καθήκοντος ὑπέστη ἀτομικὴν θυσίαν ἢ διέτρεξε κινδύνους, κατ' οὐδὲν λογισάμενος τὴν ἰδίαν ζωὴν ἢ εὐδαιμονίαν. Καὶ ἂν οὕτω ἀποφαίνεται περὶ τούτων πᾶς εὖ φρονῶν, ἀλλάσσει ἄρα γε ἡ κρίσις, ὅταν ὁ ληστής, ὁ ἐμπρηστής ἢ ὁ προδότης εἶναι τύραννος ἢ βασιλεὺς; Δύνασθε δικαίως νὰ ἀποκαλέσῃτε δολοφόνους καὶ καταδικάσῃτε ἐκείνους τῶν βασιλοκτόνων, οἵτινες χάριν ἰδιοτελῶν συμφερόντων ἢ ὑπὸ ἀπλῆς κουφονοίας, ἐλαφρότητα καὶ δίψης ἀνοήτου φήμης κινούμενοι, φονεύουσι τὸν ἀρχόντα τοῦ τόπου, ὅστις σέβεται τοὺς νόμους αὐτοῦ ἢ καὶ σφάλλων ἐνίοτε δὲν καθίστησιν ὅμως προβληματικὴν τὴν ὑπαρξίν καὶ εὐμερίαν τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ μεμφθῇτε καὶ καταδικάσῃτε, χωρὶς νὰ περιφρονήσῃτε

* Συνέχεια καὶ τέλος.